

[Johs. E. Larsen.]

munernes Interesser. Det kan siges, at Forslaget har en noget usædvanlig Karakter, men det samme gælder jo Baggrunden for dets Fremkomst. Et forholdsvis begrænset Omraade af vort Land er blevet ramt paa en saadan Maade, at ekstraordinære Foranstaltninger i høj Grad er paakrævet. Mit Partis Ordfører i det andet høje Ting, Hr. Hans Rasmussen, har ved Forslagets første Behandling i Folketinget paa udmærket Maade skildret de tragiske Begivenheder, som ramte Bornholm den 7. og 8. Maj; saa jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse ulykkelige Tildragelser, som nu efterhaanden er kendt af alle; men jeg vil dog understrege, at foruden de smertelige Dødsfre har de to bomberamte Byer været ude for meget store materielle Skader. Hundredvis af Beboelsesejendomme er blevet ødelagt, og Tusinder af Mennesker har helt eller delvis mistet deres Hjem og Ejendele. Endvidere skal jeg nævne den dystre Stemning, som raadede paa hele Bornholm i Dagene efter Bombardementet, en Stemning, der naturligvis var udsprunget af det, som var overgaaet Øen, men som ogsaa i nogen Maade næredes af de Glædesfester, som fandt Sted i det øvrige Land, hvor man ikke syntes at være kendt med Tildragelserne paa Bornholm. Vi Bornholmere har senere mødt en enestaaende Samfølelse i Ulykken fra det øvrige Land, bl. a. gennem den storstillede Indsamling, ligesom Statsmagten har stillet sig meget imødekommende over for de to bomberamte Byer, og det siger vi vore Landsmænd Tak for. Ogsaa Sverige og den svenske Regering har ydet os Hjælp i denne vanskelige Tid. Sverige har saaledes stillet indtil 1 000 Træhuse til en Værdi af ca. 15 Mill. Kr. til Raadighed for Rønne og Neksø. 250 saadanne Træhuse vil nu blive anbragt, nemlig 200 i Rønne og 50 i Neksø, og jeg vil gerne her fra dette Sted takke Sverige for den brodersindede Hjælpsomhed, der er vist os.

Den foreslaaede Kommission vil komme til at udøve forskellig Beføjelse, som normalt er tillagt Statsmagten eller kommunale Myndigheder. Dette vil betyde en Forenkling og en hurtigere Løsning af de mange Opgaver, der melder sig ved Genopbygningen af Rønne og Neksø. I Forslagets § 1 fastsættes Kommissionens Medlemstal til 4, men saadan som Bestemmelserne er udformet vedrørende Købstædernes Repræsentanter i Kommissionen, vil Kommissionen i de fleste Tilfælde kun komme til at bestaa af 3 Medlemmer. Det bliver saaledes kun en lille Kommission, men da den faar Bemyn-

digelse til at antage sagkyndig Bistand i det Omfang, den finder det paakrævet, nærer jeg ingen Betænkeligheder ved denne Side af Sagen, navnlig da en lille Kommission sikkert vil være mere handlekraftig end en Kommission med et større Medlemstal.

Jeg ved, at dette Forslags snarlige Gennemførelse imødeses med Forventning paa Bornholm, og jeg kan tilsige min Gruppes Medvirken til hurtig Fremme af Sagen.

Bjerg: I de store Dage omkring 5. Maj, hvor Glæden over den genvundne Frihed følteS saa stærkt af hele det danske Folk, var det et Skaar i Glæden — man kan godt sige, at der faldt en Skygge ind over Billedet —, da Budskabet kom om den store Ulykke, der havde ramt de to bornholmske Byer Rønne og Neksø. Efter at have smagt disse Malurtdraaber, som blev iskænket Glædens Bæger, og efter at vi havde set Ødelæggelsen eller hørt om dens Omfang, forstod vi egentlig først ret, hvor billigt hele det øvrige Land og dets Byer er sluppet ud af den onde Tid. Jeg ved vel, at det er let at tale om Billighed, naar ens Hjem og Paarørende er forblevet uskadt. Jeg ved ogsaa, at det er kun et lille Offer, der er ydet af os udenforstaaende ved de Bidrag, som er indsamlet for at bøde paa Ulykken derovre. Men naar Indsamlingen er blevet saa vellykket, som Ordføreren for mit Parti i det andet høje Ting, Folketingsmand Koefoed, omtalte, er det dog et Udtryk for, at vi alle forstaar og føler med Beboerne i de to Byer i deres Ulykke. Mit Parti ser med Glæde paa Gennemførelsen af nærværende Forslag, fordi det er et Led i Genrejsningen af de to Byer.

Jeg skal ikke gaa i Detailler vedrørende de enkelte Paragraffer, da Byraadene i de to Byer og, som den højtærede Indenrigsminister paapegede, tillige Repræsentanterne for Øen baade i dette og det andet høje Ting er indforstaaet med Ordningen. Der er dog en enkelt Paragraf, som jeg gerne vil omtale lidt, nemlig § 7, 2det Stykke. Jeg ser med Glæde, at der deri er en Bestemmelse om, at Genopbygningen skal ske i Overensstemmelse med hævdunden Byggeskik. Jeg forstaar det saaledes, at det saa ikke bliver store Kaserne eller Huskarreer, der opføres — det var maaske nok den hurtigste og billigste Maade at skaffe Husrum paa, men saadanne Bygninger vilde jo ikke passe ind i Omgivelserne derovre. Det er Hensigten, at de to tidligere saa smukke og hyggelige Byer igen skal have deres eget Ansigt, saa at Beboerne kan føle sig hjemme i dem.